

kunne medtage den her, idet Kapitlets Over-
skrift dog maa have en udtrykkelig Tilføining
herom. Paragraffen er iøvrigt affattet efter
L. 21de Januar 1857 om Straf for Dyrplag-
geri, kun med den Modifikation, at man har
anseet det rettest at ubelade Mellemsetningen
„hvad enten Dyret tilhører ham, selv eller An-
dre“, med Hensyn til, at en oprørende Be-
handling af Dyr vel kunde tænkes at fore-
komme, uden at Dyret just kan siges, at tilhøre
Nogen, og at det er fundet unødvendigt at op-
tage den givne Anviisning paa, at der ved
Straffens Udmaalning skal sees hen til Forfeel-
sens Bestaenhed, og om den er første Gang
begaæet eller gjentagen, hvilket forstaaer sig af
sig selv. Derhos er Fængselsstraffens Maxi-
mum, i Lighed med Udkastets § 287, forhøiet
til 4 Maaneders simpelt Fængsel, for at faae
et mere passende Forhold imellem samme og
Maximum af Bødestraf, 200 Rd., hvilket ikke
staaer i noget naturligt eller rimeligt Forhold
til de i L. 1857 som Maximum bestemte 4
Ugers Fængsel.

Til 32te Kapitel.

(Om Paatalen af Forbrydelser,
Forebyggelsestraf, Skadeserstat-
ning m. v.)

Forfaavidt det vel maa ansees som den al-
mindelige Regel, at alle egentlige Forbrydelser
ere Gjenstand for offentlig Forsølgning uden
Hensyn til, om den derved forvrettede Private
begjærer eller ønsker det, eller ikke, men der
dog ifølge Forholdets Natur, og tildeels i
Overeensstemmelse med den nugjældende Ret,
maa erkendes at være god Grund til i flere
enkelte Tilfælde at gjøre Undtagelse fra hiin
almindelige Regel, ville Bestemmelser i denne
Henseende ikke godt kunne undværes i Straffe-
loven, hvor de tillige have deres naturlige
Plads, forfaavidt det ikke kan benægtes, at det
er et ikke uvæsentligt Moment i Betegnelsen
af en Handling's criminelle Charakter, om
samme ubetinget skal være undergIVEN Paatale

af det Offentlige eller ikke. De berørte Be-
stemmelser kunde gives paa forskjellig Maade,
enten saaledes at det ved Slutningen af et-
hvert Kapitel i Loven angaves, hvilke af de
der omhandlede Forbrydelser, der skulde være
Gjenstand for offentlig Paatale og hvilke ikke, eller
saaledes at der, som skeet i den norske Straffe-
lovs Kap. 27, i et eget Kapitel nævnedes alle
de Tilfælde, i hvilke offentlig Paatale ikke eller
kun betingelsesviis skal finde Sted. Kommissio-
nen har imidlertid anseet det for at være
den hensigtsmæssigste Fremgangsmaade at gaae
en tredje Vej, nemlig i Lovens næstsidste Kapitel
ganske kort, som skeet er i Udkastets § 294, at
give Hovedreglen, at alle de i Loven omhand-
lede Forbrydelser ere Gjenstand for offentlig
Forsølgning og Paatale, og derimod paa de
enkelte Steder i de foregaaende Kapitler, hvor
der maatte være Anledning til at gjøre Und-
tagelse fra denne Hovedregel, at optage de nød-
vendige Modifikationer i den Henseende, idet
der i den anførte Hovedregel ganske i Almindel-
lighed henvises til disse særlige Undtagelsestil-
fælde. Om disse er der paa sine Steder ud-
talt det Fornødne i det foregaaende, og der er
derfor heller ikke videre at bemærke desan-
gaaende.

I nærværende Kapitel har man fremdeles
meent, at det vilde være rigtigt at optage Be-
stemmelser angaaende den i visse Tilfælde til
Anvendelse kommende Forebyggelsestraf. Der
findes i flere fremmede Straffelove, navnlig i
den norske og preussiske Straffelov, i Kapitlerne
om Krænkelser af Andres Frihed, Straffe-
bestemmelser for Fremføttelsen af Undsigelser
og Trudsel, uden at Nogen just derved er for-
maaet til at gjøre eller undlade Noget, men
Kommissionen har ikke troet at burde følge
disse Exempler. Ligesom den nugjældende
Lovgivning ikke i saadanne Tilfælde hjemler
Anvendelsen af Straf, forfaavidt Undsigelserne
eller Trudselne ikke kvalificeres ved Tilste-
værelsen af særegne Momenter — saasom hvor
de fremsføres mod Embedsmænd osv., see D.
L. § 6—4—18, Fd. 1. Februar 1797 § 92, 12.
Decbr. 1838 § 25 jfr. Udkastet Kap. 9 § 72,
Kap. 12 §§ 90 og 91, Kap. 13 § 94 ff. §§
107, 108 og 110 —, men kun tilsteder An-
vendelsen af den i D. L. § 1—23—1 omhand-